

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 91/5, Jihlava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. prosince 2010, č. j. 12591-7/2010-ERU, a ze dne 26. srpna 2011, č. j. 04168-3/2011/ERU, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Signo Solar PP04 s.r.o., IČ 24689068, se sídlem Pod Václavem 18/902, Praha 8 – Dolní Chabry, zastoupené JUDr. Petrem Kališem, Ph.D., advokátem, se sídlem Týn 1/639, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. dubna 2015, č. j. 62 A 100/2013 - 152,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný udělil rozhodnutím ze dne 1. prosince 2010 podle § 8 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), v rozhodném znění, společnosti FVE

Svitavy s. r. o. licenci k výrobě elektřiny na 25 let pro fotovoltaickou elektrárnu Svítavy, ul. Průmyslová, s celkovým instalovaným výkonem 4,032 MW. Dne 26. srpna 2011 žalovaný k žádosti držitele licence vydal rozhodnutí o změně licence s ohledem na přeměnu držitele licence – z důvodu vnitrostátní fúze sloučením došlo ke sloučení zanikající společnosti COMBUS s. r. o. s nástupnickou společností Signo Solar PP04 s. r. o. (dříve FVE Svítavy s. r. o.).

[2] Nejvyšší státní zástupce na základě zvláštní žalobní legitimace k ochraně veřejného zájmu [§ 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších (dále jen „s. ř. s.“)] podal dne 21. listopadu 2013, tedy k samému konci tříleté lhůty k podání žaloby (§ 72 odst. 2 s. ř. s.) ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí o udělení licence a proti rozhodnutí o změně licence.

[3] Krajský soud shledal žalobu nedůvodnou a zamítl ji. Krajský soud nejprve obecně vymezil důvody, které by mohly vést ke zrušení licence, přičemž uvedl, že s ohledem na princip ochrany dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci a princip presumpce správnosti aktů veřejné moci přichází zrušení licence v úvahu pouze v případě závažných zjištění. Mohlo by se jednat např. o zjištění, která vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.

[4] Krajský soud tímto prizmatem přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí a dospěl k závěru, že vady závažnosti umožňující zrušení rozhodnutí nebyly dány. Krajský soud k žalobním námitkám konstatoval, že rozhodnutí o změně licence není nepřezkoumatelné, ačkoliv žalovaný zvolil formu „jakéhosi úplného znění licence“; v kombinaci s žádostí o změnu licence je rozhodnutí zcela srozumitelné. Ohledně nesouladu hodnot celkového výkonu elektrárny v žádosti o udělení licence a v rozhodnutí samotném krajský soud uvedl, že se nejedná o vadu, pro niž by bylo možné rozhodnutí zrušit. Nesoulad byl totiž důsledkem rozdílného zaokrouhlování hodnoty celkového výkonu. Ani rozdíly se údaje o typech fotovoltaických panelů nevyvolávaly pochybnosti o dokončenosti a celkovém výkonu provozovny ani o dobré víře osoby zúčastněné na řízení. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že osobě zúčastněné na řízení nemohla být udělena licence na dobu 25 let, jelikož prokázala užívací právo pouze na dobu zkušební provozu. Podle krajského soudu je totiž třeba pojem „užívání“ chápat v soukromoprávním smyslu, nikoliv ve smyslu stavebně-právních předpisů. Soud dále dospěl k závěru, že osoba zúčastněná na řízení dostatečně prokázala i splnění technických i finančních předpokladů k zajištění výkonu licencované činnosti.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

pokračování

[5] Proti označenému rozsudku krajského soudu žalobce (nyní stěžovatel) brojil včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve rozlišil dvojí účinek udělení licence, právo provozovat podnikání v energetice a právo na podporu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, která byla významně výhodnější v případě získání licence do konce roku 2010. Podle stěžovatele se osoba zúčastněná na řízení (resp. její právní předchůdkyně) snažila získat licenci do konce roku 2010 právě kvůli veřejné podpoře ve výhodné výši, aniž by doložila splnění zákonných podmínek pro udělení licence. V tomto směru stěžovatel odkázal na kontrolní závěry Nejvyššího kontrolního úřadu, v nichž NKÚ označil výkupní ceny energie za nepřiměřené a podporu fotovoltaiky za ne hospodárnou. Právě tuto druhou rovinu udělování licence krajský soud podle stěžovatele zcela ignoroval.

[7] Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s obecným vymezením důvodů pro zrušení rozhodnutí ze strany krajského soudu. Požadavek krajského soudu na doložení důkazů z jiných (trestních) řízení podle stěžovatele není důvodný, lze-li již na základě listin obsažených ve správním spisu dospět k závěru, že skutková stránka věci nebyla dostatečně zjištěna. V nyní projednávaném případě si podklady rozhodnutí vzájemně protirečily a žalovaný se ani nesnažil rozpory odstranit. Po stěžovateli pak nelze požadovat předložení důkazů z trestních řízení a objasňování skutečného stavu věci. Takové břemeno stěžovatele, který není subjektem daného hmotněprávního vztahu, vůbec netíží. Stěžovatel není povinen nahrazovat absenci skutkových zjištění svou důkazní aktivitou. Stěžovatel následně rozsáhle citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu i prvorepublikového nejvyššího správního soudu a chtěl těmito odkazy podepřít svůj názor, že správní soudy sice mohou v režimu plné jurisdikce provádět dokazování, na druhou stranu však pouze v rozsahu, aby nenahrazovaly činnost správních orgánů.

[8] Krajský soud podle stěžovatele zcela nesprávně dovodil, že by ke zrušení licence mohl přistoupit, jen pokud by vyšlo najevo, že nebyla dána dobrá víra žadatele ve správnost rozhodnutí o udělení licence. Stěžovatel je toho názoru, že sám podává žalobu v závažném veřejném zájmu a chrání dobrou víru všech, kteří mohou být ohroženi nerespektováním zákonných postupů orgánů veřejné moci. Dobrá víra jednotlivce tak nemůže převážet nad dobrou vírou všech přímo či nepřímo poškozených nezákonným jednáním.

[9] Stěžovatel rozporoval i závěry krajského soudu týkající se žalobní námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o změně licence pro nesrozumitelnost. Podle stěžovatele takový závěr porušuje čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“), neboť žalovaný nemá zákonné zmocnění k vydávání „úplných znění rozhodnutí“. Stěžovatel v tomto ohledu poznamenal, že dospěl k právnímu názoru, že pojem „úplné znění“ se vztahuje výlučně k vyhlášení ústavních zákonů a zákonů, přičemž zmocnění k vyhlášení jejich úplného znění je předseda vlády. Za nesprávný označuje stěžovatel postup krajského soudu, který ozřejmil význam výroku „nového“ rozhodnutí prostřednictvím obsahu správního spisu, což je nepřijatelné. Nelze tak dospět k jinému závěru, než že předmětné rozhodnutí o změně ve skutečnosti mění celé rozhodnutí o udělení licence. V tomto

případě pak není vůbec zřejmé, v jakém rozsahu měly pominout účinky původní licence a jaké veškeré účinky v sobě rozhodnutí o změně vlastně nese. Postup žalovaného je tak údajně nesrozumitelný, protizákonný a dokonce i protiústavní.

[10] Podle mínění stěžovatele krajský soud nesprávně vyhodnotil rozpory v celkovém výkonu provozovny obsažené v žádosti o udělení licence. Žalovaný rozpory nijak neodstranil a jeho rozhodnutí je tak údajně nelegitimní. Svůj nezákonný postup žalovaný završil tím, že udělil licenci pro celkový výkon odlišný od hodnot uvedených v žádosti, ačkoliv byl vázán žádostí osoby zúčastněné na řízení.

[11] V další kasační námitce stěžovatel brojil proti závěru krajského soudu, že v řízení před žalovaným bylo dostatečně doloženo splnění technických předpokladů. Stěžovatel konstatoval, že žalovaný měl doplnit dokazování odborným závazným stanoviskem Technické inspekce České republiky (dále jen „Technická inspekce“), která jako jediná mohla posoudit, zda je provozovna bezpečným zařízením. Rozsáhlou právní argumentací stěžovatel dovedl, že nutnost předložení stanoviska Technické inspekce vyplývá z § 5 odst. 3 energetického zákona v kombinaci s § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb., která obsahuje odkaz na § 6c odst. 1 písm. a) zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce, ve znění pozdějších předpisů. Z vyhlášky č. 73/2010 Sb. a její přílohy č. 1, pak podle stěžovatele vyplývá, že lze-li energetické zařízení zařadit do třídy I. vyhrazených zařízení, pak je možné takové zařízení uvést do provozu jen na základě stanoviska organizace státního odborného dozoru, tedy Technické inspekce. V daném případě pro odstranění nejasnosti o zařazení díla do patřičné třídy mohla za absence jiných skutkových zjištění jen Technická inspekce uzavřít, že energetické zařízení splňuje požadavky vyhrazených technických zařízení a že je schopno bezpečného provozu.

[12] Stěžovatel rovněž odmítl interpretaci pojmu „užívací právo“ jako pojmu ryze soukromoprávního. Podle stěžovatele je právo užívání stavby vymezeno rozhodnutím stavebního úřadu, v daném případě rozhodnutím o povolení zkušebního provozu. Povolení zkušebního provozu však dokládá právo zařízení užívat pouze na dobu povoleného zkušebního provozu, nikoliv na dobu 25 let, na kterou žalovaný udělil osobě zúčastněné na řízení licenci.

[13] Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[14] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti nabídla podrobnou protiargumentaci proti jednotlivým stížnostním bodům a navrhla Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Osoba zúčastněná se ztotožnila s tím, jak krajský soud obecně vymezil důvody ke zrušení licence, a vypořádání jednotlivých žalobních bodů krajským soudem označila za správné. Řadu stížnostních námitek osoba zúčastněná na řízení označila jako irelevantní argumenty politicko-ekonomického rázu.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti se opírají o § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[16] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[17] S ohledem na obsáhlost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil stěžovatelem rozporovaný standard přezkumu rozhodnutí v řízení o žalobě podané nejvyšším státním zástupcem v naléhavém veřejném zájmu [část III. A)]. V části III. B) Nejvyšší správní soud posoudil otázku postupu žalovaného při změně rozhodnutí o licenci. V části III. C) se soud zabýval tvrzenými rozpory v celkovém instalovaném výkonu provozovny, v části III. D) námitkou, že k posouzení splnění technických předpokladů energetického zařízení bylo třeba doložit stanovisko Technické inspekce, a konečně v části III. E) se Nejvyšší správní soud věnoval namítanému neprokázání splnění podmínky užívacího práva na 25 let.

III. A) Standard přezkumu rozhodnutí v řízení o žalobě podané nejvyšším státním zástupcem v naléhavém veřejném zájmu

[18] Krajský soud v napadeném rozsudku zohlednil mimořádnost žalob podávaných nejvyšším státním zástupcem podle § 66 odst. 2 s. ř. s., které podle něj neslouží k ochraně veřejných subjektivních práv konkrétní osoby, nýbrž k ochraně naléhavého veřejného zájmu. S ohledem na to krajský soud uvedl: „Smyslem soudního přezkumu na základě takto podané žaloby není a ani nemůže být realizace neobhraničeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů, ani tu správní soud není od toho, aby se v tomto typu řízení metodicky vyjadřoval k tomu, jak má konkrétní správní orgán realizovat výkon státní správy (to je primárně otázkou pro moc výkonnou), ani aby se aktivně podílel na prosazování systémových opatření, byť by ohledně jejich nezbytnosti v rámci moci výkonné panovala shoda, či na všeobecné revizi licenčních řízení vedených žalovaným.“ Závěr o důvodnosti žaloby by tak podle krajského soudu měl být založen výlučně na závažných zjištěních, která by v podstatné míře zpochybňovala či vyvracela zjištění žalovaného, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence: „Ke zrušení rozhodnutí, které žaloba napadá, by tak měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která kupř. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybňují pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí, které tato žaloba napadá, měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik

významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.“

[19] Nejvyšší správní soud se s takto vymezeným standardem přezkumu již v minulosti ztotožnil (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. srpna 2015 č. j. 7 As 89/2015 – 28 a ze dne 9. července 2015 č. j. 4 As 84/2015-37, bod 37) a ani nyní rozhodující senát neshledal důvodu se od daného závěru odchýlovat. Krajský soud správně identifikoval mimořádnost žaloby nejvyššího státního zástupce. Ustanovení § 66 odst. 2 s. ř. s. totiž hovoří o podání žaloby v *naléhavém* veřejném zájmu. Jedná se tak o kvalifikovanou formu veřejného zájmu, z čehož plyne, že tato zvláštní aktivní procesní legitimace nejvyššího státního zástupce *„nebude mít místo v případech ‚běžných‘ nezákonných či nicotných rozhodnutí, nýbrž až u těch (v závažných případech), kdy bude skutečně s ohledem na (závažný) veřejný zájem žádoucí tímto, poměrně invazivním (s ohledem na délku lhůty pro podání žaloby a zásah do právní jistoty) způsobem ‚zakročit‘.“* (POTĚŠIL, Lukáš et al. *Soudní řád správní: komentář*. Praha: Leges, 2014, s. 579). Krajský soud proto při formulaci standardu přezkumu zcela správně vzal v potaz nutnost zohlednit principy ochrany právní jistoty, ochrany nabytých práv a presumpce správnosti aktů veřejné moci, které jsou jedním z aspektů ústavní definice České republiky jakožto materiálního právního státu ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy (srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 150/01 ze dne 9. října 2003, N 117/31 SbNU 57). Ostatně i Nejvyšší správní soud (ve vztahu k přezkumnému řízení) v minulosti uvedl, že *„zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (stát – jednotlivec), v nichž byly nezákonným rozhodnutím založeny oprávnění nebo výhoda jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jedince, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu. Je totiž věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud ano, aby zásadně nesl následky svých pochybení.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. července 2010 č. j. 7 As 21/2010-232, č. 2364/2011 Sb. NSS). Závěr krajského soudu o nutnosti vzít v potaz (ne)existenci dobré víry držitele licence je tak zcela v souladu s ústavními principy a judikatorními závěry Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu.

[20] Stěžovatel ve vztahu k obecnému vymezení důvodů pro zrušení rozhodnutí o udělení licence dále namítl, že požadavek krajského soudu na doložení důkazů z trestních řízení je nedůvodný. Z výše citované pasáže odůvodnění rozsudku krajského soudu však v žádném případě neplyne, že vyhovění žalobě nejvyššího státního zástupce přichází v úvahu pouze, pokud budou soudu předloženy důkazy z trestních řízení. Krajský soud zmínkou o trestním řízení a trestních rozsudcích pouze ilustrativně typově vymezil vady, jejichž intenzita by mohla odůvodňovat odnětí licence osoby zúčastněné na řízení, a to zcela v intencích smyslu žaloby podle § 66 odst. 2 s. ř. s., o němž bylo pojednáno v předchozím odstavci.

[21] Standard přezkumu nastavený krajským soudem není v rozporu ani se zákonným rozsahem přezkumu správních aktů a nevede ve svém důsledku k nahrazování činnosti správního orgánu, jak tvrdí stěžovatel. Krajský soud v obecné rovině vymezil, za jakých

pokračování

podmínek a v případě jakých vad lze na základě žaloby podané nejvyšším státním zástupcem podle § 66 odst. 2 s. ř. s. přistoupit ke zrušení správního rozhodnutí. Jak bylo výše podáno, krajský soud vztáhl možnost zrušení licence pouze na případy velmi závažných vad. Ve výsledku z takto nastaveného standardu přezkumu vyplývá, že se předmět správního řízení o udělení licence a soudního řízení o přezkumu rozhodnutí o udělení licence iniciovaného nejvyšším státním zástupcem liší. Předmětem soudního řízení nemá být objasnění skutečného stavu splnění každé jednotlivé zákonné podmínky pro udělení licence. Krajský soud tak po nejvyšším státním zástupci nepožaduje, aby on sám objasňoval skutkový stav věci, nýbrž pouze to, aby tvrdil závažná porušení zákona a tato porušení byl schopen dokázat (např. zjištěními z trestních řízení, ale i jinými prostředky). Krajský soud však v nyní projednávané věci dospěl k závěru, že se o vady výše zmíněné intenzity vůbec nejednalo.

[22] Nelze přisvědčit ani stěžovatelově argumentaci poukazující na motivaci osoby zúčastněné na řízení získat licenci do konce roku 2010 za účelem získání nároku na výhodnější podmínky podpory výroby sluneční energie. Nelze než souhlasit s tvrzením, že stát pro subjekty, které získaly licenci do konce roku 2010, nastavil podnikatelsky velmi výhodné podmínky. Nastavení podpory sluneční energie je ovšem otázkou energetické politiky státu a snaha využít výhodně nastavených podmínek sama o sobě nemůže založit zlou víru žadatele o licenci či jakoukoliv předpojatost soudů vůči držitelům licencí získaných do konce roku 2010. Snaha využít výhodných podmínek veřejné podpory je legitimní a z hlediska tržního chování ekonomických subjektů přirozená (pochopitelně pod podmínkou, že se žadatel neuchýlil k nelegálním prostředkům snahy o zisk licence). Poukaz stěžovatele na závěry Nejvyššího kontrolního úřadu o nepřiměřeně vysokých výkupních cenách a o ne hospodárnosti podpory sluneční energie tak může být zhodnocen voliči v demokratické politické soutěži, v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o udělení licence však z něj samotného nelze usuzovat na nezákonnost správních rozhodnutí. Stížnostní námitka, podle níž krajský soud ve svém rozhodování zcela ignoroval právo na zisk veřejné podpory, je proto lichá.

III. B) Postup žalovaného při změně rozhodnutí o licenci

[23] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce nesprávného postupu žalovaného při změně licence osoby zúčastněné na řízení a námitce nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí pro nesrozumitelnost.

[24] Právní předchůdkyně osoby zúčastněné na řízení přípisem doručeným žalovanému 23. srpna 2011 informovala žalovaného o změně názvu držitele licenci v důsledku přeměny společnosti (vnitrostátní fúze sloučením) a požádala o změnu licence co do názvu držitele licence. Žalovaný žádosti o změnu vyhověl a dne 26. srpna 2011 vydal rozhodnutí nadepsané jako Rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence (č. j. 04168-3/2011-ERU), v němž uvedl: „Energetický regulační úřad jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 17 odst. 4 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění jeho pozdějších doplňků a změn, podle § 8 téhož zákona a za použití ustanovení § 67 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění, na základě žádosti držitele licence ze

dne 23. 8. 2011 mění rozhodnutí o udělení licence číslo 111017417 změnou číslo 001 takto: Držitel licence Signo Solar PP04 s. r. o., Pod Václavem 902/18, Dolní Chabry 184 00, Praha [...].“ V další části rozhodnutí o změně licence obsahuje stejné údaje jako úvodní rozhodnutí o udělení licence.

[25] Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence nevyvolává vůbec žádné pochybnosti o tom, že se skutečně jednalo pouze o změnu rozhodnutí o udělení licence, nikoliv o nové rozhodnutí. Držitel licence zcela v souladu s ustanovením § 9 odst. 1 energetického zákona oznámil žalovanému změnu v názvu a žalovaný podle toho změnil původní rozhodnutí o udělení licence. To je patrné nejen v kombinaci s žádostí o změnu licence a s dalšími listinami založenými ve správním spisu, ale i ze samotného rozhodnutí o změně licence, které je nadepsáno jako „Rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence“ a ve výroku explicitně stanoví, že „mění rozhodnutí o udělení licence číslo 111017417 změnou číslo 001“ (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem). Jak původní rozhodnutí o udělení licence, tak rozhodnutí o změně licence jsou kromě změněného údaje o názvu držitele licence shodné a obsahují stejné licenční číslo. Žalovaný tak vydal rozhodnutí o změně licence ve formě připomínající „úplné znění licence“, jak poznamenal krajský soud. Tato forma byla zcela srozumitelná a nevyvolávala jakékoliv pochybnosti o vztahu obou rozhodnutí.

[26] Stěžovatel ve vztahu k rozhodnutí o změně licence dále namítl, že žalovaný nemá zákonné zmocnění k vydávání „úplných znění rozhodnutí“, a proto došlo k porušení čl. 2 odst. 3 Ústavy. Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku naprosto bezdůvodnou. Pojem „úplné znění rozhodnutí“ krajský soud použil, aby vystihl podobu rozhodnutí o změně licence, kterou žalovaný využil. Jedná se tedy o výstižné připodobnění způsobu změny licence, nikoliv o další typ rozhodnutí, k jehož vydání by musel mít žalovaný zvláštní pravomoc přiznanou zákonem. Pravomoc k rozhodování o změně licence žalovanému přiznává § 9 energetického zákona. Žalovaný přitom může o změně licence rozhodnout buď vydáním rozhodnutí, jehož výrok obsahuje původní text z původního rozhodnutí o udělení licence s údajem o tom, že tento text se nahrazuje a s novým textem nahrazujícím dosavadní text, anebo zvolit formu „úplného znění licence“, v níž je obsažen aktuální text udělené licence po zahrnutí požadovaných změn (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. července 2015 č. j. 4 As 84/2015-37, bod 28).

III. C) Rozpory v celkovém instalovaném výkonu provozovny

[27] Stěžovatel též namítl, že krajský soud nesprávně právně posoudil pochybení žalovaného spočívající v tom, že se nesnažil odstranit rozpory v celkovém instalovaném výkonu energetického zařízení. Podle stěžovatele v důsledku toho žalovaný nevycházel ze skutkového stavu, o němž by nepanovaly důvodné pochybnosti, neboť žalovaný nevěděl, o jakých konkrétech rozhoduje. Navíc žalovaný podle stěžovatele nakonec udělil licenci na jiný celkový výkon, než jaký v žádosti uváděla osoba zúčastněná na řízení.

[28] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že údaj o celkovém instalovaném výkonu se v jednotlivých listinách skutečně lišil, neboť uvedené hodnoty oscilovaly mezi 4,032 MWe a 4,033 MWe. Krajský soud v rozsudku konstatoval, že „žalovaný nepochybil,

pokračování

pokud udělil osobě zúčastněné na řízení licenci na elektrárnu o výkonu 4,032 MW, neboť po převedení 4 032 600 Wp na MW je výsledek 4,0326 MW a po zaokrouhlení na tři desetinná místa (zaokrouhlením nahoru) dokonce více, a to 4,033 MW. Je tedy zjevné, že žalovaný nezaokrouhloval na tři desetinná místa nahoru, což však nemůže být vadou, pro kterou by měl soud rozhodnutí o udělení licence zrušit. Žalovaným udělený celkový instalovaný výkon odpovídá revizní zprávě, předávacímu protokolu a koresponduje též s celkovým výkonem podávaným z protokolu o kontrole Státní energetické inspekce ze dne 31. 1. 2011, č. 053102610, která proběhla dne 14. 12. 2010. Sečetl-li soud jednotlivé výkony panelů specifikované v předávacím protokolu, je zřejmé, že součet zde uvedeného výkonu panelů je 4,0326 MW.“

[29] Krajský soud tedy na základě provedeného dokazování přesvědčivě a racionálně vysvětlil, že rozpory v uváděných hodnotách celkového instalovaného výkonu provozovny byly pouze zdánlivé. Stěžovatel oproti tomu v kasační stížnosti nenabídl konkurující vysvětlení poukazující na vady zásadního charakteru, jak byly vymezeny v části III. A) tohoto rozsudku.

[30] Jediná výrazněji se odlišující hodnota byla uvedena v příloze k žádosti o udělení licence pro výrobu elektřiny, v níž osoba zúčastněná na řízení uvedla jako hodnotu celkového instalovaného výkonu 4,036 MWe. Krajský soud k tomu konstatoval, že se evidentně jedná o snadno vysvětlitelnou chybu v psaní číselného údaje 4,0326 MW, popř. 4 032, 60 kW, který je obsažen v dalších listinách obsažených ve správním spise. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s hodnocením krajského soudu a naznal, že uvedená chyba v počítání či psaní nemůže bez dalšího zpochybnit, jaké zařízení a o jakém výkonu bylo držiteli licence předáno. Ostatně ani stěžovatel nic takového netvrdil.

[31] Krom uvedeného překlepu a marginálních odchylek způsobených rozdílným zaokrouhlováním tak nic nenasvědčuje tomu, že by žalovaný nevěděl, o jakých konkrétních hodnotách rozhodoval, jak tvrdil stěžovatel. Nelze proto ani souhlasit se stěžovatelovým tvrzením, že by žalovaný vybočil z mezí žádosti nebo si dokonce žádost sám upravoval podle svého mínění.

III. D) Stanovisko Technické inspekce

[32] V rámci další námitky stěžovatel upozorňoval na to, že osoba zúčastněná na řízení nedoložila stanovisko Technické inspekce, že energetické zařízení je schopno bezpečného provozu. Obdobnou námitku stěžovatel uplatnil již v řízeních vedených u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 As 84/2015 a 7 As 89/2015. Oba senáty tuto námitku shledaly nedůvodnou. Z ustanovení § 5 odst. 3 a § 8 odst. 1 věty první energetického zákona a § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb. dovodily, že „se technické předpoklady u nových energetických zařízení prokazují územním souhlasem, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem. Toto ustanovení vyhlášky č. 426/2005 Sb. tedy výslovně požaduje předložení zprávy o revizi, nikoli odborné vyjádření Technické inspekce ČR. Z výše uvedené právní úpravy týkající se prokázání technických předpokladů pro udělení licence

tak podle názoru Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by v rámci licenčního řízení měl žadatel odborným vyjádřením Technické inspekce ČR dokládat, že energetické zařízení je schopno bezpečného provozu. Povinnost předložit odborné vyjádření Technické inspekce ČR stěžovatel dovozoval z ustanovení § 6c zákona č. 174/1968 Sb. (...) K této argumentaci stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že se opírá o právní úpravu týkající se uvádění technického zařízení do provozu, která však není v posuzované věci relevantní, neboť předmětem rozhodnutí žalovaného nebylo uvedení zařízení osoby zúčastněné na řízení do provozu ale udělení licence.(...) S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že v licenčním řízení nelze posuzovat technickou dokumentaci energetického zařízení z toho hlediska, do jaké třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb. spadá, a to obzvláště za situace, kdy stavební úřad jeho provoz za stanovených podmínek již povolil. Není totiž úkolem žalovaného, aby v řízení o vydání licence nabízel a dubloval činnost stavebního úřadu, v jehož pravomoci je povolení provozu předmětného zařízení.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. července 2015 č. j. 4 As 84/2015-37, body 32-33).

[33] Šestý senát v nyní projednávané věci neshledal důvod se odchýlovat od Nejvyšším správním soudem dříve přijatých závěrů. Pro stručnost proto v podrobnostech na tato rozhodnutí odkazuje.

III. E) Neprokázaní splnění podmínky užívacího práva na 25 let

[34] Podle § 4 odst. 1 písm. a) energetického zákona se licence na výrobu elektřiny uděluje nejvýše na dobu 25 let. Z § 4 odst. 4 téhož zákona pak vyplývá, že době, na niž je licence udělena, musí odpovídat doložení vlastnictví nebo jiné užívací právo k energetickému zařízení. Soukromoprávní titul osoby zúčastněné na řízení k užívání energetického zařízení však stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybňoval.

[35] Z formulace dané žalobní i stížnostní námitky však spíše plyne, že stěžovatel poukazoval na doložení práva užívat stavbu v kontextu splnění technických předpokladů ve smyslu § 5 odst. 7 věty druhé energetického zákona, který stanoví: *„Pokud je energetické zařízení stavbou, musí žadatel o udělení licence rovněž prokázat, že je oprávněn stavbu užívat nebo jinak provozovat.“* Dané ustanovení je podrobněji provedeno v § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, v rozhodném znění, podle jehož písm. d) se technické předpoklady *„u energetických zařízení ve zkušebním provozu souhlasem stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu před vydáním kolaudačního rozhodnutí, rozhodnutím o prozatímním užívání stavby ke zkušebnímu provozu nebo rozhodnutím stavebního úřadu, že kolaudační souhlas lze vydat jen po provedení zkušebního provozu, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem; po provedení zkušebního provozu dokládá žadatel kolaudační souhlas.“*

[36] Ustanovení § 9 písm. d) vyhlášky č. 426/2005 Sb. tedy obsahuje speciální pravidlo pro prokázání splnění technických předpokladů v případě energetického zařízení ve zkušebním provozu. Toto ustanovení předvídá možnost udělit licenci i zařízením ve zkušebním provozu, aniž by v takových případech ukládalo podmínku doložení užívacího

pokračování

práva na celou dobu, na niž žadatel požaduje licence (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. srpna 2015 č. j. 7 As 89/2015-28, který v těchto souvislostech uvedl: „Vzhledem k tomu, že FVE Moldava I. je stavbou, [...] u které byl povolen zkušební provoz, osoba zúčastněná na řízení musela prokázat splnění technických předpokladů ve smyslu ust. § 9 písm. d) vyhlášky č. 426/2005 Sb.“). Podmínky § 9 písm. d) vyhlášky č. 426/2005 Sb. přitom byly v nyní projednávaném případě splněny. Rozhodnutí o zkušebním provozu stavby osoba zúčastněná na řízení ve správním řízení doložila (č. l. 41-42 správního spisu). V rozhodnutí o zkušebním provozu stavby stavební úřad krom jiného stanovil, že stavebník (právní předchůdkyně osoby zúčastněné na řízení) musí neprodleně po ukončení zkušební provozu stavby požádat stavební úřad o vydání kolaudačního souhlasu pro trvalé užívání stavby. Osoba zúčastněná na řízení kolaudační souhlas obdržela (rozhodnutí Městského úřadu Svitavy ze dne 1. března 2011 č. j. 7744-11/OV-132-2011/mal) a předložila jej žalovanému (č. l. 334-335 správního spisu).

[37] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že vyhláška č. 426/2005 Sb. obsahuje speciální úpravu pro prokázání užívacího práva (ve smyslu prokázání technických předpokladů podle § 5 odst. 7 věty druhé energetického zákona) v případě staveb s povoleným zkušebním provozem a že osoba zúčastněná na řízení tyto podmínky splnila. I tato námitka je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud věc posoudil správně a přezkoumatelným způsobem. Ze všech výše popsanych důvodů Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zhodnotil jako nedůvodnou a zamítl ji.

[39] V souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné žádná povinnost uložena nebyla, osoba zúčastněná ani netvrdila, že by byl dán důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s., a proto ani ona nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2015

Mgr. Jana Brothánková

předsedkyně senátu